

บทนำ

สุดขอบด้านตะวันตกของวงกตยิ่งใหญ่ลึกลงที่แนวทิวเขา แนวทิวเขาที่สูงหนึ่งหมื่นหกพันฟุตนั้นกลืนหายเข้าไปในเขตแดนของบ้าน และไม่มีหุบเขา ช่องว่าง หรือรอยแยกใดๆ ที่จะป็นช่องทางผ่านไปสู่อีกฟากหนึ่งได้เลย เพราะสิ่งที่อยู่เลยไปจากแนวกันขนาดใหญ่ซึ่งทำจากหินและน้ำแข็งนั้นคือสุญญะทิวเขานี้เป็นกำแพงของบ้าน ซึ่งทำหน้าที่เป็นทั้งป้อมปราการ และเป็นกำแพงค้ำยันคอยปกป้องบ้านจากพิษภัยร้อนที่เกิดจากช่องว่างของสุญญะ รวมถึงการบุกโจมตีของนิทลิ่ง สิ่งมีชีวิตซึ่งเกิดขึ้นมาจากสุญญะ

มีเพียงที่เดียวที่นิทลิ่งสามารถใช้ผ่านเข้ามาในบ้านได้นั้นคืออุโมงค์ นานมาแล้ว เมื่อตอนที่สร้างแนวเขานี้ อุโมงค์แห่งหนึ่งก็ถูกสร้างขึ้นด้วย มันเป็นอุโมงค์หลังคาโค้ง ยาวเจ็ดไมล์ กว้างสองไมล์ และสูงครึ่งไมล์ ขวางกันไว้ด้วยประตูขนาดยักษ์สี่บาน ประตูบานนอกสุดทางฝั่งบ้านซุบของหนานหนึ่งนิ้ว โลหะถูกประทับตราด้วยพลังไร้สภาพที่สุญญะดิบหรือเวทมนตร์ไม่อาจทำลายได้ง่ายๆ ประตูที่อยู่ถัดไปครึ่งไมล์ในอุโมงค์นั้นซุบเงิน บานที่สามซึ่งอยู่ห่างออกไปอีกครั้งไมล์เป็นสำริด ประตูที่สี่ซึ่งเป็นบานสุดท้ายและเป็นบานที่เปิดไปสู่สุญญะนั้นถูกเรียกว่าประตูใส มันประกอบด้วยวัตถุไร้สภาพบริสุทธิ์และโปร่งแสงทั้งหมด เว้นแต่มีแสงระยิบระยับที่สร้างความเจ็บปวดได้แม้แต่อนัยน์ตาผู้เป็นอมตะ

อาณาจักรแห่งกาลเวลา

แต่แม้จะเจ็บปวดอย่างนั้น พลเมืองผู้เฝ้าประตูก็ไม่ต้องมองผ่านมันไป ยังเขตประหลาดที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลาซึ่งอยู่เลยประตูนั้นออกไป แดนชั่วคราวตรงนั้นเป็นที่ซึ่งคุณสมบัติบางอย่างของบ้านยังคงปั้นสัญญาขึ้นมาให้คล้ายคลึงกับของแข็งอยู่บ้าง บริเวณนั้นเป็นชายขอบของสัญญา แต่ช่องว่างของสัญญาเองไม่เคยอยู่ห่างไปไกลเลย บางครั้งสัญญาก็แทบจะแตะถึงประตูใส่ และบางครั้งมันก็ทอดตัวอยู่ไกลๆ จนมองไม่เห็น

ที่มีอุโมงค์นี้ไว้ก็เพื่อให้หินลิ่งจำนวนหนึ่งเข้ามาในวงกตยิ่งใหญ่ได้เป็นบางครั้ง นิทลิ่งพวกนี้จะเป็นเครื่องฝึกซ้อม และเป็นกีฬาให้แก่กองทัพอันเกรียงไกรแห่งมหาสถานปนิทซึ่งมีฐานทัพอยู่ที่วงกตยิ่งใหญ่

ระเบียบแบบแผนการปล่อยให้หินลิ่งเข้ามานั้นเป็นแบบเดียวกันทุกครั้ง ถ้าต้องการนิทลิ่งปริมาณน้อยๆ แค่ว่าเพียงพินหรือสองพินตัว ประตูใส่ก็จะเปิดเป็นเวลานานพอให้หินลิ่งจำนวนนั้นเข้ามา จากนั้นก็จะปิด และนิทลิ่งก็จะผ่านเข้าประตูสำริด ซึ่งก็จะปิดตามหลัง และจะเป็นเช่นนั้นในประตูเงินและประตูทองที่จะเปิดให้หินลิ่งเข้าสู่ตัวบ้านจริงๆ มีกฎระบุไว้แน่นอนว่าประตูทั้งสองจะต้องไม่เปิดพร้อมกัน และมีเพียงสองครั้งในประวัติศาสตร์ของบ้านเท่านั้นที่มีการเปิดประตูสามบานพร้อมกันเพื่อรับนิทลิ่งจำนวนมากกว่าหนึ่งแสนเข้ามา

ประตูทั้งหมดถูกเปิดและปิดโดยเฟืองนาฬิกาขนาดยักษ์ซึ่งขับเคลื่อนด้วยแม่น้ำใต้ดินที่ไหลอยู่ภายในกำแพงภูเขา ประตูแต่ละบานจะควบคุมโดยคันโยกหนึ่งคัน และคันโยกทั้งสองก็อยู่ในห้องควบคุมที่ค่ายเขตแดน มันเป็นสิ่งก่อสร้างอันซับซ้อนที่เต็มไปด้วยห้องใหญ่และห้องเล็กซึ่งสร้างเข้าไปในภูเขาเหนืออุโมงค์ มีทางเข้าเป็นทางลาดคดเคี้ยวที่ทอดต่อกันขึ้นไปตามภูเขา มีการสร้างกำแพงและเชิงหินเพื่อป้องกันอันตรายไว้ตลอดเส้นทาง

ค่ายเขตแดนถูกอารักขาโดยการมีหน่วยแยกเฉพาะภารกิจจากกองพันกองทัพพื้นเมือง กรม หรือกองร้อยปืนใหญ่ซึ่งมีเกียรติพอสมควรผลัดเปลี่ยน

กันมาอยู่ประจำ ทหารพวกนี้จะเปลี่ยนเวรกันทุกๆ ศตวรรษตามเวลาของบ้าน
ในเวลาที่นี่ หลังจากที่มีมหาสถาปนิกหายไปหนึ่งหมื่นปีกับอีกนิดหน่อย
ค่ายเขตแดนได้รับความคุ้มกันจากหน่วยทหารหน่วยหนึ่งในกองพัน ภายใต้
การบังคับบัญชาของพันเอกทราบิชอนด์ แนจ ผู้มีความสำคัญในบ้านเป็นอันดับที่
13,338

พันเอกแนจกำลังสวมเสื้อเกราะเงินที่ดูเป็นพิธีการ และหมวกเหล็กติด
ขนนกประจำตำแหน่งอยู่ในสำนักงานของเขา ขณะที่ทหารรับใช้เคาะประตู
"มีอะไร" แนจถาม เขาใจลอยไปชั่วคราว เพราะในเวลาไม่ถึงชั่วโมง
ข้างหน้าเขาจะต้องบัญชาการเพื่อเปิดประตูใ้รับนัหลังเข้ามาหนึ่งหมื่นตัว ซึ่งเป็น
จำนวนศัตรูที่เลือกไว้สำหรับการรบครั้งที่ 108,217 ของกองทัพ
"แขกจาก กบฏ. ครับผม" ทหารรับใช้ร้อง "และร้อยโทคอร์บี้มีเรื่องจะ
รายงานด่วนครับผม"

แนจขมวดคิ้ว เขาก็เหมือนพลเมืองระดับสูงทั่วไปที่หล่อเหลาและสูงมาก
และการขมวดคิ้วไม่ได้ทำให้หน้าตาเขาเปลี่ยนไปเลย เขาขมวดคิ้วเพราะไม่ได้
รับการแจ้งล่วงหน้าเรื่องแขกจากกองบัญชาการใหญ่ของกองทัพเลย และ
ไม่ได้รับคำเตือนจากเพื่อนและอดีตเพื่อนร่วมรบที่นั่นด้วย

นายพันเอกรัตสายรัดคางและหีบสมุดคู่มือการรบครั้งที่ 108,217 ขึ้นมา
เวทมนตร์ปรับสมุดให้เข้ากับมือเขา และจะระเบิดหากมีคนอื่นเพียงมาแตะมัน
เพราะเหตุนี้ผนังสีแดงของสมุดจึงประทับตราชื่อเขาไว้ด้วยอักษรตัวใหญ่
สูงสามนิ้ว นอกจากนี้มีรายการว่าจะเปิดประตูเมื่อใดและตามลำดับอย่างไรแล้ว
สมุดคู่มือนี้ยังแนะนำการเคลื่อนที่ของช่องแต่ละช่องของวงกตยิ่งใหญ่ด้วย

นอกจากจุดที่อยู่หนึ่งเพียงไม่กี่จุดแล้ว วงกตยิ่งใหญ่ที่เหลือจะถูกแบ่ง
ออกเป็นช่องจัตุรัสขนาดหนึ่งตารางไมล์หนึ่งล้านช่อง จัดวางในตารางกว้างยาว
ด้านละหนึ่งพันไมล์ ช่องตารางแต่ละช่องจะเคลื่อนไปยังตำแหน่งใหม่ในตอน
ตะวันตกดิน ตามแผนที่เซอร์พฤษ์ที่สลับตัววางไว้ล่วงหน้าประมาณหนึ่งปีไม่กี่

อาณาจักรแห่งกาลเวลา

มากกว่านั้น การจะเดินทางไปที่ได้ในวงกตยิ่งใหญ่ คุณจะต้องรู้ก่อนว่าช่องตารางขนาดหนึ่งไมล์ที่เราอยู่ในตอนนั้นจะเคลื่อนที่หรือไม่ สมุดคู่มือนี้ยังบอกถึงสภาพภูมิประเทศและลักษณะอื่นๆ ของช่องตารางแต่ละช่อง บอกว่าจะหาหน้าคลังอาหารสำรอง และเครื่องกระสุนได้ที่ไหน รวมถึงข้อมูลพิเศษอื่นๆ

หลังจากยึดสมุดคู่มือใส่กระเป๋าพองๆ ที่ด้านหน้าเสื้อนอกหนึ่งตัวยาวแล้ว พันเอกแจ็กก็หยิบดาบป่าเถื่อนของเขาขึ้นมา เสียบมันเข้าไปในฝักซุบสำริดที่ข้างตัว มันเป็นดาบที่กองพันแจกจ่ายมา เป็นหนึ่งในอาวุธมาตรฐานของกองพัน มันลอกแบบมาจากกองพันโรมันของโลกในอาณาจักรชั้นที่สอง แต่สร้างขึ้นในโรงงานของอังคารเคร่ง ใบบดาบเป็นแสงดาวแข็งตัว ด้ามดาบทำจากอำพันเพื่อเสริมแรงดึงดูด มีการเคลือบสัจญะเสริมเวทจำนวนน้อยๆ บนด้ามดาบดาบนี้จึงมีคุณสมบัติที่ดีหลายอย่าง รวมถึงใบมีดหมุนได้ด้วย

แจ็กเปิดประตูและร้องเรียกทหารรับใช้ "ให้แจ็กเข้ามา ฉันจะพบคอร์บีในอีกหนึ่งถึงสองนาที"

แจ็กผู้นั้นเป็นพันตรีฝ่ายอำนวยการ เขาสวมเครื่องแบบพิธีการของป้อมกลาง ซึ่งเป็นที่ตั้งของกองบัญชาการใหญ่ (กบญ.) ของเซอร์พฤหัสบดี และเป็นหนึ่งในเขตไม่เคลื่อนที่ซึ่งอยู่ในวงกตยิ่งใหญ่ เลื่อนอกสีแดงประดับกระดุมเหลี่ยมทอง และหมวกขัดเงาสีดำของเขาเลียนแบบมาจากยุคศตวรรษที่สิบเก้าบนโลก ซึ่งเป็นที่ที่มีความคิดและสิ่งของมากมายให้พลเมืองของบ้านเลียนแบบเสมอ เขาหนีบไม้เท้าสั้นซึ่งดูมีชีวิตอยู่ได้วางแขนซ้าย มันน่าจะเป็นหนึ่งในอาวุธเสริมเวทมนตร์

"สวัสดิ์ครับผู้พัน" พลเมืองผู้นั้นพูด เขายืนระวังตรง และทำวันทยหัตถ์อย่างงดงาม ซึ่งแจ็กก็ตอบกลับด้วยการยกเกราะกันข้อมือด้านขวาขึ้นกระแทกเกราะอก "ผมคือพันตรีพราวิล นำข่าวมาจาก กบญ. เพื่อการแก้ไขสมุดคู่มือของท่าน"

"การแก้ไขนี่ไม่เคยมีอย่างนี้มาก่อนเลยนะ!"

"มีการเปลี่ยนแปลงการรบกวน" พรวิไลพูดเสียงรีน "คราวนี้ท่านเซอร์พฤษ์สดีอยากทดสอบแค่พวกเด็กๆ จริงๆ แค่เซ็นชื่อที่มุมล่างขวาก็พอครับท่าน จากนั้นก็วางแผนนั้นลงบนสมุดคู่มือของท่าน"

แนจเซ็นเอกสารอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็หยิบสมุดคู่มือของเขาออกมาและวางกระดาษแผ่นนั้นลงไปบนสมุด มันนิ่งอยู่อย่างนั้นวินาทีหนึ่ง จากนั้นก็สั้นไหวเหมือนมีลมพัดเข้ามาในห้อง ขณะที่พลเมืองทั้งสองกำลังมองอยู่ กระดาษแผ่นนั้นก็จมผ่านปกเข้าไปเหมือนน้ำซึมเข้าไปในพองน้ำ

แนจรออยู่สองสามวินาทีแล้วจึงหยิบสมุดคู่มือขึ้นมาเปิดไปที่วันปัจจุบัน เขาอ่านอยู่สองเที่ยว รอยขมวดคิ้วกลับมาอีกแล้ว

"แต่นี้มันอะไรกัน เปิดประตูทั้งสี่บานเลยหรือนั่นมันขัดกับคำสั่งประจำนะ!"

"ซึ่งจะถูกยกเลิกได้ด้วยคำสั่งโดยตรงจากท่านเซอร์พฤษ์สดีครับท่าน"

"แต่ผมไม่ได้มีกองทหารรักษาการณ์เต็มกองกำลังที่นี่นะ" แนจพูด "เรามีกำลังน้อยกว่าที่ควรมาก มีแค่หนึ่งในสิบของกองพัน และหน่วยพลตระเวนชายแดนอีกหน่วยเดียวเท่านั้น ถ้าเกิดค่ายถูกโจมตีระหว่างที่ประตูยังเปิดอยู่ล่ะ"

"ท่านก็ต้องป้องกันครับ" พรวิไลพูด "เป็นเพียงกลุ่มนิทลิ่งตามปกติเท่านั้น แต่มีปริมาณมากกว่าปกติ"

"ไม่ใช่แค่นั้น" แนจแย้ง "หน่วยพลตระเวนชายแดนรายงานมาพักหนึ่งแล้วว่ากำลังมีอะไรประหลาดเกิดขึ้นในเขตเปลี่ยนแปลง มันมีภูมิตันซึ่งกลายเป็นของแข็งอยู่ที่นั่นมาตลอดหลายเดือนที่ผ่านมา เราถึงกับมองไม่เห็นช่องว่างของสุญญะจากประตูใส รายงานครั้งสุดท้ายบอกว่ามีแถวนิทลิ่งจากที่ไหนสักแห่งกำลังเดินแถวเข้ามาในเขตนั้น เป็นนิทลิ่งมีระเบียบ"

"นิทลิ่งมีระเบียบ?" พรวิไลเยาะ "นิทลิ่งไม่มีความสามารถในการจัดระบบครับท่าน พวกมันโผล่ขึ้นมาจากสุญญะ พวกมันสู้อย่างไรๆ สู้แม้แต่กับพวกเดียวกันเองถ้าเข้ามาในตัวบ้านไม่ได้ และพวกมันกลับสู่อสุญญะเมื่อถูกเราฆ่า นั่นคือสิ่งที่เข้ามาเสมอและจะเป็นเช่นนั้นตลอดไป"

อาณาจักรแห่งกาลเวลา

"ขอภัยครับท่านพันตรี แต่ตอนนี้ไม่ใช่อย่างนั้นแล้วครับผม" เสียงอีกเสียงหนึ่งดังขึ้นที่ประตู พลเมืองในเล็อนอกสิทธิ์รายซึ่งเป็นเครื่องแบบของพลตระเวนชายแดน มีคันธนูขนาดใหญ่พาดหลังขณะยืนระวังตรงอยู่ เขามีรอยแผลเป็นจากสัญญาอยู่บนใบหน้าและมือ ซึ่งเป็นเรื่องปกติสำหรับพลเมืองที่ตระเวนตรวจตราเขตของบ้านที่ติดต่อกับสัญญา ไม่ใช่เฉพาะในวงกตยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ในเขตอื่นๆ ของบ้านด้วย "ผู้พันครับ ผมขออนุญาตรายงานครับผม"

"เชิญเลยคอร์บี้" แฉงพูด เขาล้วงเข้าไปใต้เกราะอกและดึงนาฬิกาพกออกมา พลิกเปิดฝาด้วยมือเดียว "เรายังมีเวลาอีกสี่สิบนาที"

คอร์บี้ยืนระวังตรงและพูดกับจุดซึ่งอยู่เหนือหัวแนจขึ้นไปนิดหน่อยราวกับมีผู้ฟังอยู่ตรงนั้น

"ผมออกจากจุดเฝ้าระวังที่ประตูใส่พร้อมลิบเอกสี่นาย และพลตระเวนชายแดนอีกหกนาย ในช่วงเวลาที่สิบเจ็ด ตัวกรองชี้ว่าเขตนั้นมีสัญญาอิสระในระดับต่ำมาก และช่องว่างของสัญญาเองก็อยู่ห่างออกไปอย่างน้อยสิบลีไมล์ตามที่วัดโดยเครื่องวัดสัญญา เรามองไม่เห็นมัน และไม่เห็นอะไรอย่างอื่นเลย เพราะจู่ๆ ทุกอย่างหน้าประตูใส่ก็ถูกบังด้วยหมอกมัวที่ผิดปกติมาก"

"เราเดินแถวตรงเข้าไปในหมอกนั้น และพบว่านอกจากมันจะกว้างยี่สิบถึงสามสิบหลาแล้ว มันยังเกิดขึ้นด้วยวิธีการที่ไม่ทราบแน่ชัด แต่คาดเดาเอาว่าเป็นเวทมนตร์ มันกระจายออกมาจากแนวเสาสำริดหน้าตาคัลลายปล่องไฟที่เรียงรายเว้นระยะกันอยู่ตลอดความยาวหนึ่งไมล์ตรงข้ามประตูใส่"

"เราพบว่ามันมีรบบขนาดใหญ่ปกคลุมด้วยหยึกก่อดำขึ้นจากสัญญา พร้อมแม่น้ำสายกว้าง ไกลตัวเราขณะเคลื่อนที่ผ่านหมอกนั้น บนอีกฝั่งของแม่น้ำคือกระโจมจำนวนพันๆ เป็นสี่เตี้ยกันหมด และเรียงตัวเป็นแถว แถวละร้อย ทั้งมีธงอยู่ที่หัวแถวทุกแถว มันแตกต่างจากแคมป์หยาบๆ ของนิหลังตามปกติโดยสิ้นเชิง และเราสังเกตเห็นทันทีว่ามีลานสวนสนามดินอัดขนาดใหญ่มากอยู่หลังกระโจม ที่นั่นน่าจะมีนิหลังประมาณสองแสนถึงสามแสนตัวกำลัง

สวนสนามกันอยู่ในรูปขบวนรบ"

"สวนสนามนะครับท่าน! เราขยับเข้าไปใกล้อีก และจากกล้องทัศนมิติทำให้ผมเห็นว่านิทลิ่งพวกนั้นไม่ใช่แค่ใส่เครื่องแบบเท่านั้น แต่ยังมีลักษณะร่างกายเป็นพิมพ์เดียวกันอย่างเห็นได้ชัดด้วย มีเพียงความผิดเพี้ยนของรูปร่างเล็กๆ น้อยๆ อย่างมีหมวดลักระหว่างตรงนั้นตรงนี้ หรือมีกรรมที่ยาวผิดปกตินั่น"

"ตอนนั้นเองยามนิทลิ่งตัวหนึ่งที่ซ่อนอยู่ในพงหญ้าก็ส่งสัญญาณเตือนขึ้น ผมต้องสารภาพว่าเราแปลกใจมากที่พบว่ามียามอยู่ และมีการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เพราะกองกำลังที่ซ่อนอยู่ไหลออกมาจากริมฝั่งแม่น้ำในทันที เราถูกไล่จนถอยกลับมาที่ประตูใส และผ่านประตูเล็กกลับเข้ามาได้โดยไม่มีการบาดเจ็บล้มตาย"

"จบรายงานครับผม!"

แนวจ้องมองเขาอยู่ครู่หนึ่งเหมือนไม่เชื่อสิ่งที่ได้ยิน สุดท้ายเขาก็กะพริบตาหลายครั้งและพูดขึ้น

"นั่นแย่มากนะ! นี่มันทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไปเลย เราไม่สามารถเปิดประตูทั้งสี่บานได้หากมีกองกำลังนิทลิ่งรอฟพร้อมโจมตีอย่างนั้น!"

"ท่านคิดจะไม่เชื่อฟังคำสั่งโดยตรงจากท่านเซอร์พฤษ์สบัติเช่นนั้นหรือครับ" พรวิลถามอย่างเฉื่อยชา เขาเอาฝ่ามือซ้ายตบไม้เท้าสั้น ประกายไฟเล็กๆ สีม่วงเลื้อยออกมาจากไม้เท้าและกระเด็นไปบนนิ้วเขา "ท่านควรทราบว่าหากเป็นเช่นนั้นผมต้องยึดอำนาจบัญชาการของท่าน"

"เปล่า...ไม่ใช่" แนจว่า เขามองดูนาฬิกา "เรายังมีเวลา ผมจะเรียกท่านนายพลเลฟเตอร์"

นายพันเอกถอยไปที่โต๊ะทำงานและเปิดลิ้นชักออก ในนั้นมีหุ่นตะกั่วรูปทหารจำลองขนาดเล็กอยู่ครึ่งโหล แต่ละตัวระบายสีเป็นเครื่องแบบต่างๆ ของกองทัพแห่งมหาสถาปนิก แนจเลือกหุ่นตัวที่ใส่หมวกเหล็กซึ่งประดับด้วย

//

ชนนภยาว และเกาะซุบของของทูตประจำกองทัพ มันแสดงถึงตำแหน่งที่เทียบ
ได้กับนายพลในกองบัญชาการทั้งหลายแห่งกองทัพแห่งมหาสถาปนิก

แนววางรูปทหารจำลองนี้ลงในฐานาง้างขนาดเล็กที่ดูเหมือนขวดหมึก
แห้งๆ พอหุ่่นนั้นต่อติดกับฐาน ขอบของมันก็เบลอลอยู่ชั่ววินาที ก่อนกลายเป็น
เป็นร่างเหมือนขนาดจิวของพลเอกที่มีชีวิตมีลมหายใจจริงๆ ทหารตัวเล็กนี้
งยหน้าขึ้นมองแจและพูด เสียงของเธอเรียบขาดและดั่งกิ่ง เหมือนกับเธอ
มาอยู่ในห้องด้วยร่างขนาดจริง ไม่ใช่สูงแค่นี้

"มีอะไรหรือแจ"

แจยกเกาะกันข้อมือขึ้นกระทบเกาะอกก่อนพูด

"ผมได้รับคำสั่งเปลี่ยนแปลงสมุดคู่มือจาก กบฏ. ผ่านพันตรีพราวิลผู้หนึ่ง
ครับ คำสั่งนั้นคือการให้เปิดประตูทั้งสี่เป็นเวลาสิบสองชั่วโมง แต่เราได้เห็นกอง
กำลังเป็นระบบของนิทลิ่งอย่างน้อยสองแสนตัวรออยู่ในเขตเปลี่ยนแปลงครับ"

"และคำถามของคุณคือ"

"ผมต้องการให้แน่ใจอย่างไม่มีข้อโต้แย้งว่าคำสั่งเปลี่ยนแปลงสมุดคู่มือ
นี้เป็นของจริง ไม่ใช่เล่ห์กลพิเศษของนิทลิ่งที่ไหน"

"ฉันรู้จักพันตรีพราวิล" เลพเตอร์พูด "เขาเป็นหนึ่งในจำนวนคนนำสาร
ที่แจกจ่ายคำสั่งเปลี่ยนแปลงไปยังสมุดคู่มือของนายทหารทั้งหมด ท่านเซอร์
พฤษดิ์ดีต้องการจะทดสอบกองทัพอย่างที่ผมไม่เคยถูกทดสอบมาหลาย
สหัสวรรษ"

"ถ้าเป็นเช่นนั้นผมก็ต้องร้องขอกำลังเสริมอย่างเร่งด่วนครับ" แจกพูด
"ผมไม่แน่ใจว่าจะสามารถตั้งค่ายไว้ได้ด้วยกองรักษาการณ์จำนวนเท่าที่มีอยู่
ในกรณีกองกำลังนิทลิ่งพยายามโจมตีครับ"

"อย่าไร้สาระน่าแจ" เลพเตอร์พูด "นิทลิ่งพวกนั้นอาจดูมีระเบียบ แต่
ทันทีที่ผ่านอุโมงค์เข้ามา มันก็จะบ้าคลั่ง เมื่อคืนนี้มีการเคลื่อนย้ายช่องตาราง
ที่เต็มไปด้วยสัตว์ป่าจำนวนหนึ่งไหลไปไว้ตรงข้ามประตูของ พวกนิทลิ่งจะ

ออกล่ำอย่างที่มีนเคยทำ และช่งตารางจะเคลื่อนที่ในตอนค้ำ และแยกกำลัง
ของพวกมันออก ยุทธวิธีแปลงพื้นที่ใเงแจจ! แล้วค้อยคุยกันนะ"

พลเอกตัวเล็กแข็งค้ำงและกลายเป็นหุ่นตะกั่วอีกครั้ง แจจตั้งมันออก
จากฐานแล้วโยนกลับเข้าไปในลันชัก

"เรื่องดูจะตรงไปตรงมานะครับผู้พัน" พรวาลิพูด "ทางที่ดีท่านควรจะออก
คำสั่งให้เปิดประตูทั้งสี่นะครับ"

แจจไม่สนใจ เขาเดินไปที่ตู้ไม้วอลนัทอัดทรงผอมที่ตั้งชิดผนัง เขาเปิด
ประตูกระจกออกแล้วดึงชั้นที่มีโทรศัพท์วางหมิ่นๆ อยู่ออกมา หยิบหูฟังขึ้น
และพูดเข้าไปในกระบอกพูด

"เรียนสายยามเที่ยงของวันพฤษ์สบดี เรื่องด่วนในกิจการทหาร"

มีเสียงกระซิบแครกครากดังมาจากโทรศัพท์

"พันเอกแจจที่ค่ายเขตแดนครับท่าน"

มีเสียงกระซิบแครกครากอีก แล้วเสียงก้องกังวานก็ดังไปทั่วห้อง

"จอมพลยามเที่ยงพูด! แจจไซ้ใหม่ ต้องการอะไร"

แจจรีบทวนสิ่งที่เขาพูดกับพลเอกเลฟเตอร์อย่างรวดเร็ว แต่เสียง
กระดังของยามเที่ยงก็ดับทกก่อนเขาจะพูดจบ

"คุณได้รับคำสั่งแล้ว แจจ! ปฏิบัติตามนั้น และอย่าขัดคำสั่งอีก! ให้
พรวาลิมาพูดสิ"

แจจก้าวถอยหลัง ปล่อยหูฟังโทรศัพท์ห้อยตกลง พรวาลิเคลื่อนตัว
ผ่านเขาไปหยิบมันขึ้นมา คราวนี้เสียงของยามเที่ยงไม่ได้ดังก้องทั้งห้องแล้ว
เขาพูดกับพรวาลิเสียงๆ อยู่บนที่หนึ่ง พรวาลิกระซิบตอบ จากนั้นก็วางโทรศัพท์
เป็นเสียงกรีกดังลั่น

"ผมจะกลับไปบ่อมกลางทันที" พรวาลิพูด "ท่านพร้อมจะดำเนินการตาม
คำสั่งไซ้ใหม่ครับผู้พัน"

"ไซ้" แจจยืนยัน เขาหยิบนาฬิกาออกมาดูอีกครั้ง "พวกนิหลังคงผ่าน

เข้าอุโมงค์มาได้ในเวลาไม่นาน คุณอาจจะหนีไม่พ้น"

"ผมมีอิสรภาพรออยู่สองตัวครับ" พรวิลพูด เขาเคาะสมุดคู่มือในถุงหนังข้างตัว "และมีช่องตารางช่องหนึ่งห่างไปหกไมล์ที่จะพาผมไปที่กึ่งกลางทางระหว่างที่นี้กับป้อมตอonyaค่า"

"ถ้าเช่นนั้นก็ไปเถิด" แฉงพูดโดยไม่พยายามซ่อนการดูถูกนายทหารที่ละจากการศึกซึ่งกำลังจะมาถึง เขารอจนพรวิลออกจากห้องทำงานไปแล้วจึงระดมคำสั่งใส่ร้อยโทคอร์บี้และทหารรับใช้ที่ก้าวเข้ามา

"คอร์บี้! รวบรวมคนและออกจากค่ายในทันที คุณต้องเร่งความและต่อสู้กับศัตรูเมื่อมันออกจากประตูทองมา และพยายามล่อมันออกไปในช่องตารางที่มีสัตว์ป่ามากๆ ให้ไกลจากค่าย คุณมีหุ่นสื่อสารของใครนอกค่ายบ้างหรือเปล่า"

"ผมมีแค่หุ่นของผู้บังคับบัญชาของผมโดยตรง ร้อยเอกเฟอร์ดูครับ แต่เขาอยู่ที่ค่ายหอคอยขาว ไม่ใช่ กบฏ."

แฉงคู้ยลินชักโต๊ะและยื่นทหารตะกั่วสองตัวให้คอร์บี้ ตัวหนึ่งใส่เครื่องแบบสีแดงสด อีกตัวเป็นสีน้ำเงินหม่น หุ่นสีแดงมีหมวกทรงสูงประดับขนนก ส่วนหุ่นสีน้ำเงินมันนั้นสวมหมวกหนังแบนๆ

"เพื่อนฉัน พันเอกเรพตันประจำกรม กับพันตรีสคาเรทท์ประจำเหล่าทหารปืนใหญ่ ทั้งคู่อยู่ที่ กบฏ. และอาจช่วยคุณได้ถ้าเรื่องมันแย่งอย่างที่ฉันคาดไว้จริง ที่นี้ไปได้แล้ว!"

คอร์บี้ทำวันทยหัตถ์ กลับหลังหันและเดินจากไป ทหารรับใช้ก้าวเข้ามาเมื่อพลตระเวนชายแดนจากไป เขามีแต่ร่ำรุดยาวอย่างน้อยสี่ฟุตอยู่ข้างตัว

"เป้าสัญญาณเตือนทั่วไป" แฉงพูด "และเรียกนายทหารรวมตัว"

ทหารรับใช้ยกแตรขึ้นจรมฝีปาก ซึ่มันไปทางผนัง กำแพงของเขาคงออกก่อนจะเป่า แต่ไม่มีเสียงใดออกมาจากปากแตร จนกระทั่งอีกวินาทีต่อมาเสียงจึงดังมาจากข้างนอก ก้องสะท้อนอยู่ในห้องเหมือนที่ก้องอยู่ในทุกส่วนของค่าย